

Jazz Special (DK)

February 2011

Bjarne Soltoft

ACT**RE
PRINT**

GWILYM SIMCOCK GOOD DAYS AT SCHLOSS ELMAU

Der er nærmest ingen grænser for, hvor meget pseudo-jazz ACT label generalen Siggie Loch formår at sprøjte ud på markedet. Ikke mindst en række svenske jazztalenter har ladet sig lokke af hans musik-populistiske koncepter. Der findes ædle undtagelser, men der er langt imellem, og dette er ikke én af dem. Gwilym Simcock er en walisisk yngling fra 1981, som efter to britiske gruppealbums nu er ude på en ny cd med rent solo-klaver, indspillet på luksushotellet, Schloss Elmau, i Bavaria, Sydtykland. Han kan åbenbart spille alt med fingerteknisk brillans, og kritikere (og Gud-hjælp-mig også jazzmusikere) har faldet i svime over hans innovative talent for at skabe syntese mellem jazz og klassisk musik. Og rigtigt nok hører man i en slags blanding træk fra begge lejre. Om der er nogen syntese, er det en syntetisk syntese. Raffinerede detaljer fra den klassiske musik (Chopin, Ravel, Stravinsky) glimter sammen med harmonisk-melodiske influenser fra jazz (Tyner, Corea, Jarrett), men det meste forbliver fragmenteret, og intet lejr sig i nogen formbevidsthed (som havde kunnet fængsle en klassisk lytter), og intet spilles med nogen indlevelse eller timing (som et jazzhoved havde kunnet fryde sig over). Formelt set er musikken lyrisk-romantisk, og alt sammen krediteret Simrock. Men, som den klassiske klavermester Arthur Rubinstein engang

sagde: "Anyone can learn how to play well, but only a few can make music." Simrock kan spille sit instrument til fulde - og gør det hele tiden - hvileløst!

Værst når alle effekterne skal nås i samme nummer, som i *Northern Smiles*. Galt nok, når pedalbrugen overdrives til det svulstige, eller arpeggios udbrederes i tykke baner. Bedst går det i balladen *Gripper*, hvor venstre hånd falder til ro i en vuggende modal "stride", mens højre fabulerer lyrisk; men så bliver venstrehåndsspillet tvangspræget, og tempoet er to millimeter for hurtigt til at den melodisk søgende højrehånd bevarer roen og snart forfalder til at ville inkorporere alle Keith Jarretts karakteristika på en gang. Der bliver spillet klaver, men ikke musik. Unge Simrock er henrevet i sine pianistiske potentialer og fremøser dem åndeløst - og derved bliver resultatet åndløst. Han besidder dog pianistisk kapacitet til at kunne udvikle et interessevækkende jazzudtryk, om han vil! Men da er producer Siggie Lochs kommercielle interesser mildest talt en distraktion.

Bjarne Søltoft

ACT 9501-2. G.S. (p). Sydtykland, sept. 2010.